

Daži cilvēki atzīst, ka ir morāli nepareizi būt negodīgiem lielās lietās, tomēr domā, ka tas ir piedodami mazāk nozīmīgās lietās. Vai tiešām ir kāda atšķirība starp negodīgumu, kas saistīts ar tūkstoš dolāriem, un to, kas saistīts ar desmit centiem? ... Vai tiešām pastāv negodīguma pakāpes atkarībā no tā, vai lieta ir liela vai maza?"

Prezidents Hanters turpina: „Ja mēs vēlamies Mācītāja un Svētā Gara sadraudzību, mums jābūt godīgiem pret sevi, godīgiem pret Dievu un saviem līdzcilvēkiem. Tā rīkojoties, mēs sajūtam patiesu prieku.”⁵

Ja mēs esam godīgas visās lietās, lielās un mazās, mēs izjūtam sirdsmieru un tīru sirdsapziņu. Mūsu attiecības kļūst ciešākas, jo tās balstās uz uzticību. Un lielākā svētība, ko gūstam no tā, ka esam godīgas, ir tā, ka ar mums var būt kopā Svētais Gars.

Es vēlos dalīties kādā vienkāršā stāstā, kas ir stiprinājis manu apņemšanos būt godīgai visās lietās:

„Kāds vīrs kādu vakaru devās zagt graudus no sava kaimiņa lauka. Viņš paņēma sev līdzīgu mazu zēnu, lai viņš sēdētu uz sētas un būtu sardzē, lai brīdinātu gadījumā, ja nāktu kāds cilvēks. Vīrs ar lielu somu savās rokās pārlēca pāri sētai, un pirms graudu vākšanas viņš paskatījās visapkārt, no sākuma vienā virzienā, pēc tam otrā, un, neredzot nevienu cilvēku, jau grasījās pildīt savu somu. Tad zēns iesaucās:

„Tēt, tu nepaskatījies vēl vienā virzienā! ... Tu aizmirsi paskatīties uz augšu.”⁶

Kad mēs tiekam kārdināti būt negodīgiem, un šis kārdinājums nāk pie mums visiem, mēs varētu pieņemt, ka neviens nekad neuzzinās. Šis stāsts mums atgādina, ka mūsu Debesu Tēvs vienmēr zina, un mēs galu galā esam atbildīgi Viņa priekšā. Šīs zināšanas man palīdz pastāvīgi pielikt pūles, lai dzīvotu pēc šādas apņemšanās: „Es ticu, ka jābūt godīgai.”

Otrs princips, kas tiek mācīts trīspadsmitajā Ticības apliecinājumā, ir: „Es ticu, ka jābūt patiesai.” Vārdnīcā vārds „paties” nozīmē — būt nelokāmam, uzticamam, precīzam jeb tādām, kas nenovirzās.⁷

Viena no manām mīļākajām grāmatām ir britu klasika *Džeina Eira*, ko sarakstījusi Šarlote Brontē un kas tika publicēta 1847. gadā. Galvenā varone Džeina Eira ir ļoti nabadzīga pusaudze bārene, kura ir piemērs tam, ko nozīmē „būt patiesai”. Šajā romānā vīrietis vārdā Ročestera kungs iemīlas Eiras jaunkundzē, bet nespēj viņu apprecēt. Tā vietā viņš lūdz Eiras jaunkundzi dzīvot kopā ar viņu nelaulājoties. Eiras jaunkundze arī mīl Ročestera kungu, un kādu brīdi viņa tiek kārdināta, sev jautājot: „Kam gan pasaulē ir kāda interese par *tevi*? Un kuram kaitēs tas, ko tu dari?”

Džeinas sirdsapziņa ātri atbild: „Man ir interese par sevi. Jo vientuļāka, jo izstumtāka, jo neatbalstītāka es esmu, jo vairāk es sevi cienīšu. Es turēšu Dieva doto likumu; ... Likumi un principi nav domāti laikiem, kad nav kārdinājumu — tie ir domāti tādiem brīžiem kā šis. ... Ja es pēc sava izdevīguma tos pārkāptu, kāda tiem būtu vērtība? Tiem ir vērtība — tā es allaž esmu ticējusi. ... Iepriekš izveidoti uzskati, iepriekš pieņemtas apņemšanās ir viss, pie kā man šajā brīdī turēties, — pie tā es arī turēšos.”⁸

Kārdinājuma izmisīgajā brīdī Džeina Eira bija patiesi uzticīga saviem uzskatiem, viņa paļāvās uz Dieva doto likumu un viņa „stingri turējās”, pretojoties kārdinājumam.

Paliekot patiesi uzticīgas saviem uzskatiem pat tad, kad to darīt nav populāri, viegli vai jautri, mēs droši turamies uz ceļa, kas ved uz mūžīgo dzīvi kopā ar mūsu Debesu Tēvu. Man patīk šis attēls, ko uzzīmējusi viena jaunā sieviete, lai sev atgādinātu par savu vēlmi baudīt prieku, dzīvojot mūžīgi kopā ar Debesu Tēvu.

Paliekot patiesas, mēs spējam arī pozitīvi ietekmēt citu cilvēku dzīvi. Es nesen dzirdēju iedvesmojošu stāstu par kādu jaunu sievieti, kura savas patiesās apņēmības dēļ spēcīgi ietekmēja citas jaunās sievietes dzīvi.

Pirms vairākiem gadiem Kristija un Dženna apmeklēja vienas vidusskolas kora nodarbības Hērsta, Teksasas štatā. Lai arī viņas viena otru ļoti labi nepazina, kādu dienu Dženna nejauši dzirdēja Kristiju runājam ar savām draudzenēm par reliģiju, viņu atšķirīgajiem uzskatiem un viņu mīļākajiem Bībeles stāstiem. Nesen, kad Dženna pēc vairāku gadu pārtraukuma atkal sazinājās ar Kristiju, viņa dalījās šajā stāstā:

„Es jutos bēdīga, ka neko nezināju par to, ko tu un tavas draudzenes runājāt, un tādēļ Ziemassvētkos es saviem vecākiem palūdzu uzdāvināt Bībeli. Es to saņēmu un sāku lasīt. Tas uzsāka manu reliģisko ceļojumu un manus meklējumus pēc patiesās baznīcas. ... Pagāja divpadsmit gadi. Tajā laikā es apmeklēju vairākas baznīcas un regulāri devos uz dievkalpojumiem, taču jutu, ka jābūt kaut kam vairāk. Kādu vakaru es noņemtos ceļos un lūdzu, lai zinātu, ko darīt. Tajā naktī man bija sapnis par tevi, Kristij. Es tevi nebiju redzējusi kopš vidusskolas beigšanas. Es domāju, ka mans sapnis bija savāds, un es to ne uz ko neattiecināju. Es atkal par tevi sapņoju nākamās trīs naktis. Kādu laiku es domāju par savu sapņu nozīmi. Es atcerējos, ka tu biji mormone. Es iegāju mormoņu mājas lapā. Pirmais, ko es atradu, bija Gudrības Vārds. Mana māte pirms diviem gadiem nomira no plaušu audzēja. Viņa bija smēķētāja, un lasīšana par Gudrības Vārdu man patiešām bija nozīmīga. Vēlāk es apciemoju savu tēvu. Es sēdēju viesistabā un sāku lūgt Dievu. Es lūdzu, lai zinātu, kur doties un ko darīt. Tajā brīdī televīzijā parādījās Baznīcas reklāma. Es pierakstīju numuru un piezvanīju tai pašā vakarā. Trīs dienas vēlāk man piezvanīja misionāres, vaicājot, vai viņas varētu atnest Mormona Grāmatu uz manām mājām. Es teicu: „Jā.” Pēc trīssarpus mēnešiem es tiku kristīta. Divus gadus vēlāk es baznīcā satiku savu vīru. Mēs tikām salaulāti Dalasas Templī. Tagad mēs esam divu brīnišķīgu, mazu bērnu vecāki.

Es vēlējos tev pateikties, Kristij. Tu parādīji tik lielisku piemēru vidusskolas laikā. Tu biji laipna un tikumīga. Misionāres man mācīja nodarbības un mani aicināja kristīties, taču *tu* biji mana trešā misionāre. Tu iedēstīji sēklu ar savu rīcību, un tu patiesi esi padarījusi manu dzīvi labāku. Man tagad ir mūžīga ģimene. Mani bērni uzaugs, zinot evaņģēlija pilnību. Tā ir vislielākā svētība, ko jebkurš no mums var saņemt. Tu palīdzēji to ienest manā dzīvē.”

Kad es sazinājos ar viņu, Kristija teica: „Reizēm man šķiet, ka mēs dzirdam par īpašībām, kas izklāstītas trīspadsmitajā Ticības apliecinājumā, un mēs jūtamies nomāktas. Tomēr es zinu, ka, ja mēs dzīvojam pēc šiem standartiem un cenšamies sekot Kristus piemēram, mēs varam radīt pozitīvas pārmaiņas. ... Es jutos līdzīgi Amonam Almas 26:3, kad viņš teica: „Un tā ir svētība, ko Viņš ir mums dāvējis, ka mēs bijām padarīti par darbarīkiem Dieva rokās, lai veiktu šo lielo darbu.””

Tā ir mana lūgšana, lai katra no jums ne tikai teiktu: „Es ticu, ka jābūt godīgai un patiesai,” bet lai jūs arī apņemtus dzīvot atbilstoši šim solījumam katru dienu. Es lūdzu,

lai, jums to darot, Debesu Tēva spēks, mīlestība un svētības jūs atbalstītu, jums darot darbu, ko jūs tikāt sūtītas šeit darīt. To es saku Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Thomas S. Monson, „Looking Back and Moving Forward,” *Liahona*, 2008. g. maijs, 90. lpp.
2. *Uzticīgi ticībai*, (2005), 56. lpp.
3. Skat. 2. Mozus 20:15–16.
4. *Evaņģēlija principi* (2009), 177. lpp.
5. Howard W. Hunter, „Basic Concepts of Honesty,” *New Era*, 1978. g. febr., 4., 5. lpp.
6. William J. Scott, „Forgot to Look Up,” *Scott's Monthly Magazine*, 1867. g. dec., 953. lpp.
7. Skat. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. izd. (2003), „true”.
8. Skat. Charlotte Bronte, *Jane Eyre*, [2003], 356. lpp.